

Det Kongelige barne-, likestillings- og
inkluderingsdepartementet

Postboks 8036 Dep
0030 OSLO

BARNE-, LIKESTILLINGS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENTET
Arkivkode: 410.01
Dato: 16094
Saksnr: 201101407-

11

Deres ref.:
201101407-/LFO

Vår ref.:
11/145461/LLU

Dato:
14.09.2011

Høringsuttalelse vedr revisjon av forskrift om barnets talsperson som skal behandles i fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker

Det vises til Departementets høringsbrev datert 26.05.11 med vedrørende revisjon av forskrift om barnets talsperson i saker som skal behandles i fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker. Høringsfristen er satt til 01.10.11.

Bærum kommune har følgende merknader til forslaget:

Kommunen er enig med Departementet i at det er viktig å klargjøre talspersonens rolle og barnets rettigheter i forbindelse med ordningen.

Til § 5

Kommunen er enig i at det presiseres at talspersonen kun skal formidle barnets mening. Bærum kommunes oppfatning er at det er slik ordningen har fungert de siste årene, men det er greit med en kodifisering av dette.

Kommunen er også enig med departementet i at det er viktig at det blir hjemlet en rett for barnet til å avstå fra å uttale seg til talspersonen. Det er ofte i disse sakene at barna har blitt eksponert for både saksbehandler(e) i barneverntjenesten og en sakkyndig utreder i saken. For mange av disse barna vil det medføre en ekstrabelastning å gjøre seg kjent med, og fortelle sin historie til nok en fremmed person. Kommunen er av den oppfatning at så lenge barnet anses som modent nok til å mene noe om omsorgen for seg, samvær med foreldre osv, må det også anses modent nok til å selv beslutte hvorvidt det ønsker en slik samtale som fordres ved oppnevning av talsperson.

Kommunen presiserer at § 5, 2. ledd må ses i sammenheng med § 2 . Slik kommunen forstår forslaget skal barneverntjenesten forklare barnet om ordningen med talsperson i forbindelse med en tvangssak. Det innebærer at etter at barnevernet har formidlet til foreldrene at det vil bli lagt opp til en tvangssak, må barnevernet ha en egen samtale med barnet – antakelig helst uten foreldrenes tilstedeværelse – der barnet blir orientert om ordningen med talspersonen og samtidig gitt valget om hvorvidt det ønsker en talsperson oppnevnt. Departementet legger opp til at den samme orienteringen på nytt skal gis barnet av talspersonen, med det tillegg at det da også forklares at det har rett til å ombestemme seg. Det bør imidlertid fremgå klart at hovedmålsettingen må være at barn skal oppfordres til å si sin mening om saken til en nøytral person.

Kommunen mener at man derimot må være aktsom i forhold til hvem barnet ønsker å ha med seg under samtalen med talspersonen. Barnets foreldre bør som hovedregel ikke være til stede under selve samtalen, men kan gjerne være til stede mens barnet gjør seg kjent med, og blir trygg på talspersonen. Ordningen mister sin funksjon dersom foreldrene er til stede under selve samtalen fordi barnet da ikke kan snakke fritt og uavhengig av den lojaliteten som som oftest er et problem i disse sakene.

Til § 5, 3. ledd

Kommunen støtter forslaget om at fylkesnemnda bør ha ansvaret for at det utarbeides sammendrag til talspersonen på grunnlag av saksfremlegget fra kommunen og tilsvaret fra de private partene.

Rent teknisk bør det fremgå av en egen paragraf, og i alle fall før man i forskriften beskriver talspersonenes fremgangsmåte jf § 5, 1. ledd. Naturlig prosedyre vil være at nemnda sender ut et slikt sammendrag samtidig med oppnevningen av talspersonen.

Til § 7

Kommunen kan ikke se at det er praktisk at talspersonen får noen meldeplikt til barneverntjenesten. Når det oppnevnes en talsperson er det allerede åpnet en barnevernssak.

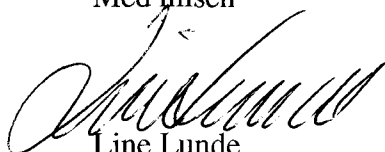
De opplysningene som barnet formidler i en slik samtale skal uansett fremlegges for fylkesnemnda.

Når det gjelder spørsmålet om hvorvidt talspersonen skal utferdige en skriftlig rapport som skal sendes sakens parter før behandlingen i nemnda og som skal inngå i barnevernsakens dokumenter, vil kommunen støtte et slikt forslag. Det vil for det første sikre kontradiksjon under forhandlingsmøtet, og det vil være av stor verdi dersom saken bringes inn for rettsapparatet. Kommunen deler ikke departementets tanker om at skriftliggjøring av barnets mening vil medføre at barnet avstår fra å benytte talsperson. Dersom det også bestemmes at talspersonen skal gjennomgå referatet med barnet før det sendes ut til de øvrige parter i saken, vil det tvert i mot medføre en sikkerhet for barnet om at dets mening er forstått riktig.

Et slikt krav vil også representere en trygghet for at talspersonen husker alt det ble samtalen om idet det ofte vil gå en viss tid fra samtalen finner sted til talspersonen forklarer seg for nemnda.

Kommunen benytter for øvrig anledningen til å påpeke overfor Departementet at det ikke forligger noen lovregulering av hvorledes ordningen med talsperson for barnet skal organiseres i de tilfellene der nemndssaken bringes inn for domstolen. Det varierer fra sak til sak hvorledes man organiserer barnets rett til å bli hørt også overfor domstolen. I enkelte tilfeller innkalles talspersonen som vitne eller talspersonen tar en oppdateringssamtale med barnet. I enkelte tilfeller har dommer og meddommer en samtale med barnet under forhandlingene som i etterhånd blir referert for partene. Det siste kan være uheldig fordi partene mister anledningen til å eksaminere dommer/meddommer om samtalen med barnet. Kommunen oppfordrer Departementet til å se nærmere på regelverket vedrørende dette.

Med hilsen

Line Lunde
advokat